

LIST
ZA KATOLIČKI SVIJET

POSEBICE
ZA ČLANOVE TREĆEGA REDA

IZDAVAJU
FRANJEVCI
KAPTOL 9

GODIŠNJA PRETPLATA:

S. H. S.	Dinara 10
Inozemstvo	Dinara 20
Amerika................	Dolara 1/2

ZAGREB 1924.

GLASNIK SVETOGA FRANJE

Br. 8. GODIŠTE XXIX. KOLOVOZ 1924.

Čitajte pa sudite!

Godine 1922. Savez Trećega Reda priredio je u Varaždinu euharistijski kongres. U tu svrhu zamolio je od kr. ministarstva saobraćaja za učesnike kongresa željeznički popust. Kr. ministarstvo svojim riješenjem 13. jula br. 22215/22. UDIJELILO JE POLOVIČNU KARTU ZA UČESNIKE KONGRESA.

Dne 16. V. 1924. Savez Trećega Reda zatražio je željeznički popust za kongres na Trsatu. Kr. ministarstvo svojim riješenjem od 24. juna br. 11.884/24. USKRATILO je zatraženi popust na željeznicama primjetbom, da se isti protivi Pravilniku o povlaštenoj vožnji.

Nakon te odluke, Savez je zamolio bivše zastupnike Barića i dr. Šimraka, koji su glavom otišli ministru saobraćaja, ali ni OVI NIJESU ISPOSLOVALI željeznički popust za učesnike kongresa.

Ministarstvo saobraćaja dne 7. jula br. 33.681/24. ponovno je odgovorilo Savezu, da se udijeljene željezničkog popusta protivi Pravilniku o povlaštenoj vožnji i tim je PONOVNO USKRATILO pogodnost vožnje za kongres.

Savez je upravio i treću molbu ministarstvu saobraćaja dne 21. VII. preko narodnog poslanika J. Klekla, ali na nju DO DANAS NIJE DOBIO NIKAKVA RIJEŠENJA. A hoće li? Bog to znade!

Učesnicima trsatskog kongresa, kr. ministarstvo saobraćaja krati popust na željeznicama iz nama nepoznatih razloga, a taj popust rado dijeli kojekakvim drugim društvima. Mi tražimo da i mi budemo drugima jednaki u toj stvari jer i mi smo građani ove države, koji ju ne rušimo!

Toliko znanja i ravnanja radi javnosti, koja od nas informacije traži.

* * *

Učesnici kongresa koji putuju parobrodima Jadranske Plovidbe imaju polovičnu kartu, koja vrijedi od 4.—10. rujna. Legitimacija stoji 5 dinara. Novac se unaprijed šalje, a legitimacije će se dostaviti putem

župnoga ureda. Sve informacije o kongresu daje odsada Savez Trećega Reda, Trsat, p. Sušak, franjevački samostan. Molimo gospodu župnike, da nam izvole saopćiti broj učesnika Kongresa i poslati unaprijed novac za legitimacije, koje ćemo početi razašiljati 15. kolovoza.

TAJNIŠTVO SAVEZA.

„Pokora, pokora, pokora"

Tko se od vrlih štovatelja Marijinih ne sjeća blagoslovljene god. 1858., kada se presveta Djevica — Božja Majka i Majka naša ukazala maloj nevinoj Bernardici u špilji Masabjelskoj i kroz bisernu suzu izrekla na svoja presveta usta: »*Pokora, pokora, pokora.*«

Prostodušna djevojčica shvatila je te riječi. Presveta Djevica želi, da sav kršćanski svijet uvaži tu nebesku poruku, usadi je u svoje srce i dade se na djela iskrene pokore. Time ćemo razveseliti Srce prečiste Djevice i Majke, a ujedno zadovoljiti vapaju Bož. Spasitelja, koji je, žudeć za našim spasom, za nas oštru pokoru činio, i zadnju kap svoje Krvi na Križu za nas nezahvalne žrtvovao.

Zato nam On sam — Bog i Otkupitelj čitavoga roda ljudskoga ovako govori: »*Rađajte plodove dostojne pokore!*« Na drugom mjestu opet veli: »*Ako ne budete pokore činili, svi ćete propasti!*«

Pokora! Tvrda je to riječ mnogima današnjim mekoputnicama, ali puna slatkoće onomu, koji ljubi Boga svim srcem i ozbiljno teži za spasom duše svoje. Blažena pokoro, koja si mi toliku slavu stekla, kaže sv. Petar alkantarski.

Pokoru treba da čini svaki čovjek, jer svaki je sagriješio i Boga uvrijedio, ali napose djeca umbrijskog pokornika treba da to prednjače drugima.

Približava se veliki dan za svako Franjino dijete, a to je sedamstogodišnjica, kako je Bož. Spasitelj na gori Alverni utisnuo, u pokorom izmučena Franjina uda, presvete svoje rane. Franjo je uvijek čeznuo za Bogom, ljubio Ga svim srcem, prezreo svu taštinu svijeta, da ugodi i omili jedinoj svojoj ljubavi — Bogu čovjeku. Mrtvio se dan i noć, živio u najtvrđoj pokori, trapio svoje nježno tijelo i Spasitelj, u slici šestokrilog Serafa, dariva umbrijskog Siromaška znamenjima spasa našega. Pokora je to pripravila, a žarka ljubav postigla.

O beskrajna ljubavi, ponavljao je Franjo u zanosu svoje duše, a iz pokorničkoga srca dizala se molitva: »*Bože, moj i sve moje!*«

Naš sv. Otac, utjelovljena pokora, popeo se na vrh franjevačke Kalvarije da iskapi punu čašu neizrecivih boli. Sve te boli rado je snašao iz ljubavi prema Bož. Spasitelju koji je za nas sve boli trpio.

Štovateljima Serafskog našeg oca pruža se lijepa prilika, da se zadubimo svi i zaljubimo u pokoru kao i Franjo, jer bez nje nema ulaza u nebo!

Majka milosti zove nas svekoliko u svoje trsatsko svetište, da nas obdari nebrojenim milostima. Poštujmo i nadasve cijenimo taj nebeski poziv te pohrlimo pod barjakom Franje pokornika do svetišta Majke naše, a sve nevolje i tegobe puta prikažimo Bogu za pokoru. Poljubit ćemo suro stijenje, nakvasiti ga suzama pokore, jer je sveto mjesto na kom ćemo se naći. Posvećena je gruda patničke domaje naše, jer je ovdje 3 god. i 7 mjeseci stajala sveta kućica Nazaretska u kojoj je za nas Riječ tijelom postala, da nas otkupi i spasi.

Majka milosti sve nas poziva i spravlja nam slavlje, kojemu se Anđeli dive. Ona, će nas usrećiti i napuniti duše nebeskim mirom i ražariti srca naša žarom nebeskih Serafa.

Čeka nas Gozba, koju nam nuđa Srce najljubežljivije Majke. Stol je već prostrt i urešen nebeskim raskošjem. Na njemu leži »*JANJE BOŽJE*« obasjano zlatnim tracima. — Majka čeka i svakom će djetetu milo reći: »Uzmi, dijete, i blaguj, da ti duša prosine živom vjerom, čvrstim ufanjem i žarkom ljubavi, a srce se odjene krepostima.«

Na taj Majčin poziv čije srce ne će uskliknuti: »*Kao što jelen žeđa za izvorom žive vode, tako žeđa duša moja za Tobom, o Bože!*«

Pod okriljem Majke milosti, prikazat ćemo zavjete svoje, da nam Ona, — Kraljica serafskog Reda štiti duše od zabluda i taština varavoga svijeta; da nam sačuva živu vjeru, čvrsto ufanje i žarku ljubav prema Bogu, i bližnjemu. Da nas zaljubi i napuni duhom pokore. Zdravo, Trsate naš, mi ti se veselimo svi te pozdravljamo, svi čekamo da se tamo na okupu nađemo! Zdravo goro, posvećena kućom Božjom, prigni se i podigni nas bliže k Bogu!

Ercegnovi. — Sestra sv. Križa.

A gdje je stid!

U staro pogansko doba smatrali su ženu gorom od roba, prodavali su je kao marvu na javnim trgovima, nije imala prava ni da riječcu pisne u svoju obranu. Crkva Kristova ustala je na obranu pogažene žene, borila se da joj izvojšti ono mjesto, koje joj je Bog odredio, buduć žena drugarica čovjeku, jednaka njemu. I Krist je zaštitio ženu od pohlepe ljudske kao nikoga drugoga, jer je zabranio, da je se griješno ni pogledati ne smije. Crkva je stala uvaživati ženine kreposti, stala ih cijeniti i radi tih kreposti postavila je ženu na oltar, što nije učinilo nijedno ljudsko društvo!

Mnoga žena, nažalost, danas je zaboravila to svoje po Crkvi stečeno dostojanstvo, pa se odriče svoga stida i poštenja, vraća se naprednom modernom poganstvu, pa sama silazi u blato, kvari sebe, zavađa druge. Ona je danas u svojoj oholosti i površnosti zaboravila Kristovu prijetnju: *jao čovjeku, po kome sablazan nastaje!* pa

za to mnoga od današnjih modernih žena, koja pred očima ima sasvim nešto drugo nego Krista, šepiri se gradskim ulicama na polovicu gola, trese se kao oholi paun, samo da svrati na sebe pozornost prolaznika! Pošten čovjek od stida se crveni! Ta paklenska moda već se širi i među siromašniji svijet, među gradsku služinčad, koja se povađa za golim damama.

Mnoga žena, rekao bi, nema drugo pred očima, već da zavađa ljude, da širi nemoral, da pomaže sotoni. A duša, savjest, odgovornost pred Bogom i ljudima, stid i poštenje sve je to pogaženo.

Jednom su crkvena vrata čuvali vratari i pazili ko u crkvu dolazi, pa kamo sreće, da bi i danas bilo takvih vratara te da ne dadu pristup u hram Božji onim dekoltiranim ženama, koje sigurno ne dolaze u crkvu, da se Bogu mole, već da bune pobožan svijet u molitvi i da ga na grijeh navode.

Vrijeme bi bilo tomu zlu već jednom stati na put barem u svetoj crkvi i time sačuvati njezinu svetost. Sveti Pavao je učio, da *žene u crkvi stoje pokrivene glave* i to poradi anđela, a što bi danas kazao Učitelj naroda, kad bi vidio ovako ogoljenih i vratova i prsiju, ogoljenih ruku do ramena? I te jadnice misle u raj! a tko će poravnati puste sablazni, kojima su bile krive u tolikim nevinim dušama?

Sv. Hrisostom kaže: »*Ako ćete se kititi, kitite se slobodno, ali ne prekoračujte čednosti ni sramežljivosti ni ženskoga stida.*« I veliki Napoleon je kazao: »*Ljepša je, draža i milija mlinarova kćerka u jednostavnom odijelu, kad je čedna, stidna i čista od kraljeve kćeri, koja svojim odijelom odaje žig sramote, raskalašenosti i bestidnosti.* Kad bi o tomu češće promišljale današnje ogoljene dame i gospođice, sigurno bi se zacrvenile od srama pred sobom, a kamo li ne pred drugima poštenim, jer i takvih još ima.

Čedno obučena.

Umbrijskomu siromahu

Sunce trudno već zapadu sijeda
Zadnjim tracim po Umbriji gleda,
Franjo sretan do sreće vrhunca
Pjesmom prati zalaz brata sunca.

Milopojka pjesma se razlila
Ko srebrena voda natopila
Srca djece franjevačke svijetom
Podigla ih Kristu razapetom.

I onda je pjesma romonila
Zemlju, svemir, nebo zadivila
Kad je Franjo pred oltarom bio
Dušom, rukam Isusa grlio.

Odtad sreća uz njega koraca:
Jer svu muku baštinu boraca
Mučke snosi i njom se ponosi
I rad Krista sveđer novu prosi

Dobri oče, miljeniče Krista,
Nevolja nas okružuje trista:
Kolar budi, vozi djecu svoju
Iz nevolja vječnomu pokoju.

Ercegnovi: Sestra sv. Križa.

Trpljenje i vječnost

Mi smo na tom svijetu putnici. Sve se brzo ispred naših očiju gubi kao da putujemo brzim vozom. U naglici slijedi grad za gradom, pokrajina za pokrajinom. Ništa ne možemo stalno fiksirati, tek donekle daleke gore, koje se od nas odmiču. Mi putujemo dalje, dalje u nepovrat.

A kamo tako brzo? U smrt! Ali ne; smrt nije nikakav cilj, već prolaz u bolji život. Kroz vrata, smrti dolazimo k Bogu. Ta stvoreni smo za Boga, za raj, za vječnost. Tamo putujemo.

Da nas ne bi što na tom putu zaustavilo, zasadio ga je dragi Bogu trnjem i dračom. Ima tu i koja ruža, ali između trnja, i koji cvjetić, ali koji brzo vene. I slavulj propjeva, ali samo za nekoliko noći, pa odleti dalje. Zvijezde? ali su daleko; sunce? otopli, ali i zalazi; mjesec? puste sanje.

Srce naše ne može ništa izdovoljiti na tom svijetu. Sreća, prazna je riječ. Sreća pomiješana je s gorkošću. Na dnu svake opojne čaše veselja nalazi se barem malo žuči. Nema ovdje veselja bez suza, nema sreće bez promjene, nema svijetla bez tame. A srce traži nešto trajno, nepromjenljivo, vječno.

Tako srce, a razum potvrđuje, da vječnost opstoji — utješna za pravednike, a strašna za zlikovce. Vječnost postulat je pravice, postulat ljubavi. Uzalud dakle borba protiv sveopće vjere čovječanstva u besmrtnost duše.

Radi toga povežite trpljenja sa vjernošću, i ona će izgubiti svoju oštrinu. Bog nam ogorčuje grješne slasti ovoga svijeta, da nas od njih i od svijeta uopće otkine. Zaljubit ćemo nebesa, čim više zamrzimo zemlju. »Oh, kako mi zaudara zemlja, kad pogledam na nebesa«, govorio je sv. Ignacije.

Koliki su za blaženu vječnost činili najoštriju pokoru, provodili dane u samoći, u poslu, u molitvi, i bili su sretni; tješila ih nada u blaženu vječnost.

Zaključimo: dok nam kršćanstvo rasvjetljuje otkuda i kamo, i tako daje ljudskom životu smisao i pravac i posred najtežih borba, istodobno ispunja nas unutarnjom, svijesnom utjehom, da je trpljenje sredstvo našega usavršavanja i prema tomu zalog bolje budućnosti. Takva nam vjera zaslađuje život; jer nas podiže do Boga, izvora svjetlosti i topline, od kojega se opet odrazuju traci, koji raspršuju tmine našega razuma i otapaju led našega srca.

O. I. Radić.

Duh svetoga Franje

Sjedinjenje s Bogom.

Sveti Franjo želio je svom željom svoje duše da umre. Ta želja upravo mu je prožimala srce. Svaka njegova misao i pogled dizao se gore i smjerao u one visine, te se može reći, da je Franjo upravo izgarao u žarkoj ljubavi prema Bogu. Tko je, a da ne bi mogao ćutjeti onu čistoću serafinskog žara? Čije bi pero moglo opisati i prikazati taj srdačni odnošaj Svetoga Franje sa dragim Bogom? Mila, djetinjska i prijateljska ljubav ni iz daleka ne dostizava ovu serafsku ljubav, koja sve što je ljudsko i svakidanje tura daleko od sebe.

Otkako se ova ljubav u svetom Franji zapalila, život na ovome svijetu nije imao za njega smisla. Sve izvanjsko on je držao za okove i zapreke u letu ka Gospodinu, radi česa je pretrpio mnogo bola i jada. Htio je proletjeti, ali mu tijelo nije dopuštalo;; htio je posvema prioniti uz dragoga Boga, ali narav mu toga nije dopuštala. Sveti Bonaventura piše: »Kada se čovjek Božji (tako sv. Banav. nazivlje Franju) na samu nalazio napunjao je svojim uzdisajima šume a svojim suzama natapao zemlju. Udarao se rukama u prsa i vjerno razgovarao sa svojim Gospodom, kadgod se nalazio u svojoj mirnoj sobici. Ovdje je odgovarao svojemu Sucu, ovdje se molio svojem Ocu, ovdje se zabavljao sa svojim Prijateljem. Tu, u njegovoj sobici, čula su braća, koja su ga, puni štovanja pazila, često puta moliti sa suzama Vječnu Ljubav da se smiluje griješnicima. Ovdje su ga slušali, kako sa uzdisajima oplakuje Muku Gospodinovu; kako u kasnu noć moli sa unakrst raširenim rukama; kako je cijelim tijelom uzdignut sa zemlje i opkoljen svijetlim oblakom. Ovo čudnovato svijetlo, koje je njegovo tijelo ovijalo, bijaše samo dokaz zamjerne visine njegovog ujedinjenja s Bogom.

Najljepši plod ove Božje srdačnosti bijahu svete rane, koje je Svetac od Gospodina primio. One bijahu upravo žig onog nježnog i milog prijateljstva između Propetoga i njegovog službenika. Čujmo i opet jednog Sveca, koji nam kuša razjasniti ovaj događaj. To je Franjo Saleški, koji je i sâm bio ljubimac Boga i srdačni štovatelj serafa Asiškog. On piše u svojoj knjizi: Theotimus ili o ljubavi k Bogu-

»Cio život sv. Franje ne bijaše drugo, već neprestano oplakivanje i uzdisanje, tuženje i čežnja, umiranje i uronjivanje do slatke nesvjestice. Ali sve to nije ništa tako čudnovato, kao to, što je preslatki Isus njemu utisnuo na čudnovati način svoje rane i podijelio mu punu ljubavi i skupocijenosti svoju bol. Ja sam često ovo čudo promatrao i uvijek sam dolazio do ovih misli: Kada je taj veliki serafski službenik vidio živu sliku svoga Raspetoga Spasitelja od jednog sjajnog Serafa, koji mu se na Alverni ukazao, ostade od te prikaze veoma ganut i od najviše Utjehe iskrenim sažaljenjem prožet. Budući, da je to najljepše ogledalo života gledao, tako da ga Anđeli nijesu nikada vidjeli dosta nagledanog te slike, padne od milja i veselja u nesvijest. Tad je također rane svoga Spasitelja tako živo gledao i ćutio svaki britki udarac mača, kojim je na dan Isusove Muke najsvetija duša, Majka Djevičanska probodena bila, bijaše i sâm sa svojim ljubljenim Spasiteljem takorekuć razapet.

Kada je već nad jednom slikom, koja je prikazivala onaj čas, kad je Abraham trgao nož, da žrtvuje svoga sina plakao veliki sveti biskup Grgur Nissenski, kako bijaše neopisivo jako ganuće svetoga Franje, kada je opazio sliku našega Gospodina, kako se sâm na Križu žrtvuje. Sliku, koju ni jedna ruka smrtnika nije mogla stvoriti, nego samo vješta ruka nebeskog serafa.

To je tako jako umekšalo ganutu i posvema u bol uranjenu dušu Franjinu, da je postala na ovaj način sasma slobodna i spremna da primi znakove i otiske Ljubavi i boli svoga najmilijega Ljubavnika. Radi toga je i bilo njegovo svako mišljenje posvema prožeto na sjećanje ove božan. ljubavi. I njegova jaka fantazija stvarala je slike onih rana, koje su bile poslije u njega potpunoma utisnute. Njegove misli stvarale su neobično živu sliku, koju mu je fantazija predočivala. Na koncu je ta njegova ljubav napela svu moć svoje volje, samo da zadovolji u trpljenju svoga Spasitelja i da mu što sličnija bude. Radi toga je i njegova nutrinja bez oklijevanja primila Spasiteljeve rane. Njezina moć utisnula mu tu ljubav u bolne rane, koje je on primio i to baš na onim dijelovima tijela na kojima ih je Božanski Spasitelj imao. Na čudnovati način je ta ljubav pripravljala to njegovo mišljenje. Ali

ljubav je ležala u unutrašnjim bolima velikoga i svetoga ljubavnika Franje tako dugo, dok nije došla do izražaja i ranila mu tijelo sa istim strijelicama ljubavi, s kojima mu je već prije duša i srce bilo pogođeno.

Tako je Franjo svojem Gospodu i izvana bio sličan. Od sada je ćutilni svijet od njega gotovo potpunoma odijeljen. On živi stalno u Bogu i očekuje samo u tihoj težnji pogled, koji će ga posvema i zauvijek sa Ljubljenim sjediniti.

Možemo li mi u tom slijediti Serafskog Oca? Usuđujemo li se i naš pogled baciti takvim visinama Božjih veličina? Dakako smijemo samo htjeti i željeti, ali samo djelo ne leži kod nas, nego to stoji u Gospoda Boga. Pripravite mu put k svojim srcima sa vjernim radom, dragovoljnim trpnjama, postojanom molitvom i stavite se sa djetinjim puzdanjem pod vodstvo Božje promisli i milosti.

—ofm.—

Roditeljima na razmišljanje

Momci se rede, djevojke kite, mlade snaše metu i izmiću, cijelo selo je na nogama, svačije ruke pri poslu. Crkva je lijepo okićena, kao djevojka kad ju na pir vode, barjaci se viju, zvona zvone, mužari pucaju, pa i kolo se sprema, da se uhvati, zapjeva i veselo poskoči. Bože mili, lijepog li veselja u selu, kad se slava sprema! Ali što se dogodilo? Pa zar još ne znate, zar nijeste ni čuli ni čitali? Eto mene, da vam po pravici kažem.

U kući Zvonimira Diklića još takova veselja nije bilo. Otac je dočekao, a uz njega i majka, te je njihov sin Krešimir došao do oltara. Svršio on svoje škole i danas, na veliku Gospu, koju on uvelike štuje, eno ga da prviput zapjeva: »*Slava bogu*«*!* da otsluži svečanu mladu Misu. Putem ga prati cijelo selo, djeca u bjelini posiplju mu put cvijećem, sve mu se ugiba kuda prolazi, a mnoga usta šapću: blago majci, kad je ovo dočekala, kamo sreće da je on moj sin!

I mladi je svećenik uzašao na oltar, raširio ruke, podigao oči, otvorio usta i sa zanosom zapjevao, a oko njegove majke je zasuzilo, pa i starcu ocu omakla se niz obraze suza. I on mladi svećenik prviput na glas moli za cijelo. svoje selo! Sve je u nj očima uprto, ta on je njihovo čedo, on je danas ponos njihova sela, radost svojih roditelja, veselje svima.

Majke, jeste li kad vidjele i doživjele mladu Misu u svom selu? Tada je cijela crkva vesela bila, mnogo se oko orosilo. mnogo se srce potreslo, mnoga je majka sigurno kazala i ja ću dati svoga sina u svećenike. Ona je to rekla, zanosa je nestalo, predomislila se i Boga prevarila, kad mu je uskratila sina i nije ga njemu posvetila.

Roditelji, kako je pusto i žalosno, kad nedjeljom zvona ne zvone, kad su vrata crkvena zatvorena, kad svećenika u selu nema! A što je tomu krivo?

Mnogi roditelji kažu, *samo gospodska djeca mogu biti svećenici!* Ali se grdo varaju, jer baš najmanje svećenika imade od go-

Isuse, milo Te molim, daj nam mnogo dobrih svećenika!

spodske ruke. Siromašne izabire Gospodin, da ih postavi knezovima svojim, a roditelji ne dadu Gospodinu da izabira, već rade da im dijete guske pase nego, da im svećenik postane!

Drugi vele *ja sam siromah, pa ne mogu plaćati!* A, koliko se više troši i plaća na djecu, koja kod kuće ostaju, osobito žensko, samo da se prije udade, a mnogo put se ne zna ni kamo ni za koga. Za drugu djecu, koja kod kuće ostaju troši se cijeli život, a za ono, koje u svećenike pođe samo dok škole svrši, pa poslije ostavi i dom i baštinu braći.

Ovaj opet nagađa, *danas su vam svećenici zli, pa ih narod psuje!* Ali, ljudi Božji, najviše ih psujete vi sami i prišivate im zlo, koje mnogi nikada ni učinili nijesu. Jezik za zube, zatvorite oči, pa ćete manje grijeha imati na duši, a više časti za svoga svećenika. Kako vi brižno čuvate svoju kuću i pazite, da nitko ne dozna što se u njoj radi! Kamo sreće, da bi vi tako čuvali svoj jezik, da se ne spotakne o svećenikov dom.

Mnoga majka, a ovo je i *sramota i pred Bogom grehota,* mjesto da Bogu posveti svoje čedo, pobaci ga netom se u utrobi začelo i još prije, i tako kopa jamu prokletstva pod svojom kućom, da se u nju sruši i ona i porod i obiteljska sreća. Nesretna takva kuća, prokleto takvo koljeno! Bezdušna je majka, prokleti otac, koji tako radi. Božja kazna stići će takve ubojice svojega poroda i na ovom i na drugom svijetu. Doći će vrijeme, da će i kuća propasti i satrti se i ime i sjeme. Bog je spor ali dostižan!

Roditelji, trećoredice majke, poklonite svoja čeda Bogu i oltaru. Božja su, dajte ih Bogu neka promiču slavu njegovu, neka vam Misu čitaju, sakramente dijele, ispovijedaju vas, grob blagoslove, da va otprate s ovoga svijeta s blagoslovom Božjim.

Sela naša kukaju, domovi se naši ruše, mladost naša divlja, sve nam redom propada, jer svećenika nemamo, a zato ih nemamo, jer ih majke ne daju Bogu. Danas za svaki stališ imade dosta djece, samo za svećenički nema, *od nijednog drugog stališa tolike koristi i blagoslova Božjega kao od svećeničkoga,* pa ipak ovaj danas svećenicima oskudjeva. Kad je kod nas bilo više svećenika i blagoslov je Božji obilniji bio, jer se na svakom koraku sveta Misa čitala i molitva dizala. A danas? Samo zlo i sramota.

Danas mnogi ljudi idu u crkvu samo, da se spotaknu o svećenika, a nipošto da se Bogu mole. Mnogi čitaju kojekakve blezgarije svakakvih novina, u kojima se ruga i Bogu i oltaru i popu i fratru. Sve je okrenulo naopako, sve se otuđuje od Boga i od crkve, pa da bi i anđeo Božji s neba došao i njemu bi današnji opaki ljudi zamjerke i prigovara našli jedino za to, *jer je Božji sluga!*

Svaki stališ imade zlih članova, ali svakoga se štedi, samo se svećenika i blati i kleveće, a to zli rade, da sebe pokriju, a pastire — svećenike ocrne, a ti jadni narode toga ne vidiš! Otvorite, braćo, oči i pogledajte, kamo vas zli učitelji vode! Oni su u jami pa će i vas u nju. Roditelji, zamislite se malo u današnju nestašicu svećenika, pa žrtvujte mjesečno ono nekoliko dinara i namijenite ih djetetu svome, koje ćete Bogu pokloniti. Bog vam ga je dao, dajte ga i vi Bogu.

A kamo da ih šaljete? Šaljite ih u pojedina biskupska sjemeništa, a osobito, vi trećoredice, poklonite ih svetomu Franji, svome duhovnome ocu. Vi ste njegove kćeri, pa zato neka i vaša djeca budu njegova djeca, svećenici-redovnici. Svoje dijete, koje je dobro i koje ima volju da se Bogu posveti u redovničkom stališu, među fratrima zamolite da ga primi: *Provincijal Franjevaca u Splitu,* ili *u Dubrovniku,* ili *Zagrebu,* ili *Mostaru,* ili *Sarajevu,* ili Krku. Svi ovi primaju djecu i daju potrebite uputu glede troškova, koji su veoma niski, a traju par godina.

Majke, dajte nam svećenika trebamo ih i mi i vi, treba ih crkva, traže ih misije. Zlo se svijetom širi kao bujica rijeka, dajte nam svećenika, da to zlo zaustave, da vas ne podavi svojim smradom. Isus je plakao nad gradom Jeruzalemom, koji nije vidio propasti svoje, ne dajte, da Isus ponovno zaplače i nad hrvatskim majkama, jer ne daju djece u svećenike. Trećoredice majke, promišljajte o tom i posvetite djecu oltaru Božjemb, i tim ćete raditi najviše za slavu Božju, za sreću svoju i svoga naroda. Prinesite Bogu dar: *svoje dijete!* *F. C. Lisica.*

Porcijunkulski oprost

Sunce je već zapadalo, a njegovo rumenilo raskošno se prelijevalo umbrijskim nebom i ljupko cjelivalo niske prozore crkvice Marije Anđeoske.

Marija Anđeoska!

Mjesto ljepote, pinija i aloja i ružičastih sanja svetoga Franje.

Marija Anđeoska!

Mir i pokoj, utjeha, veselje i radost svetoga Franje.

Sve je tu lijepo. Divno i jednostavno. Sve. I lazurno nebo i lijepe šume mandragona. I cvijetne livade, po kojima se šeću zlatni leptiri i gdje cvatu mirisni heliotropi i geranije. Sve je tu lijepo. Divno i jednostavno.

Tamo, onim puteljkom, koji vodi iz šumice do siromašnog samostana Manje Braće, išao je okrijepljen razmatranjem i dugom molitvom sv. Franjo. Na milome njegovom licu odrazivala se sva ljepota prirode pri zalasku sunca. Ni danas nije on bio sam. Sestrice ptičice u veselom cvrkutu polijetale su za njim, a grmlje kraj puta, kuda je prolazio nečujno je otklanjalo svoje trnovite grančice, da ne bi možda ranilo svoga miljenika. Sva je priroda i sva narav ljubila ljubitelja svakoga cvijetka i svake travčice. I svaki listić je za njim zadrhtao, ali tako tiho da nije to ni onaj lahorić, koji se veseo umiljavao oko Franjine haljine, oćutio.

Franjo je potpuno osjećao ljepotu i veselje krasne večeri. Ali to veselje nije dugo trajalo. Čim se naime Franjo više približavao

samostanu, sve jače je osjećao u svojoj nježnoj i mekoj duši, da će mu se nešto velikoga dogoditi. Franjo je znao, da mu to javlja sam Gospodin Isus Krist. I zato, da bude što sabraniji za bilo kakav događaj, odluči da se opet povuče u samoću.

Kad je stupio u samostan, vesela Braća dočekaše ga iskrenom sinovskom ljubavlju i ponude naprošenom milostinjom, jer su znali, da je umoran i da nije već dugo ništa založio. Ali Franjo, što je rijetko kada običavao, zahvali se i odbije ovaj puta, ispričavajući se, da ima obaviti veoma važan posao. Preporuči se Braći i otide sam u zajedničko utočište, u crkvicu Marije Anđeoske.

Ovdje se ponovno zadubi u molitvu i promatranje. Nakon kratkog vremena što je tako sproveo, osjeti Franjo u sebi veliko ganuće i žalost. Veoma ga boljelo što još ima velikih griješnika, koji ne mare za svetu vjeru i Gospodina Boga. Gledao je pred sobom sve opačine grijeha svoga vremena. Vidio je sve one uvrede, koje su bile nanešene Onome, kojega je on najviše i najsilnije ljubio.

Sjeti se zatim, da je i on nekada živio u ovome griješnome svijetu i da je griješio poput ostalih. Samo veliko milosrđe i neizmjerna dobrota Gospodinova povela ga na pokoru.

I svetac zaplače.

Prevelika bol bila je u njegovoj duši. Plakao je za svoje i za grijehe svih ljudi. Kajao se i vruće molio Gospoda, da privede sve, cijeli svijet u stado vjernih. Vruće se molio za sve griješne. I ta usrdna i ponizna Franjina prošnja gane Gospodina. Suze i bol svetoga Franje probiju onaj gusti veo, koji je bio između neba i zemlje. — I On, Gospod Vasiona sašao je s neba da govori s Franjom.

Pred oltarom gdje je Franjo klečao pojavi se bijeli oblak, koji je pomalo ovio cijeli prednji dio crkvice. Na krajevima oblaka, gdje je njegova bjelina prelazila u lijepu ružičastu sjajnost, stajali su poredani zlatni anđelići, a svaki od njih držao je u rukama glazbalo na koje je tihano izvađao divne melodije nebeske sreće, popraćene skladnim pjevanjem. Od časa do časa njihovo pjevanje postajalo je sve jače i milije te zanese Franju izvan sebe. Duša je njegova slušala čar srebrenih akorda, a oko mu ugleda Isusa i Presvetu Djevicu.

Franjo se napuni strahopočitanjem, a Isus, vidjevši ga takova ljubezno mu reče: »Franjo, sine Bernardona! Vidim već dugo Tvoju veliku ljubav za spas duša. Za nagradu ove velike ljubavi zaprosi stoga kakovu god milost hoćeš, a ja Ti je ne ću odbiti!«

Franjo pun poniznosti u svojem srcu odgovori: »Sveti Bože! Premda sam ja prah i pepeo i najnevoljniji griješnik na zemlji, to se ipak usuđujem u svojoj poniznosti zamoliti Te, da podijeliš ljudskomu rodu ovu milost. Daj svakomu, koji uniđe u ovu crkvu obilati oprost svih grijeha, koje je skrušeno ispovijedio i za njih se svesrdno pokajao. — Tebe pak Djevice, zagovornice cijeloga ljudskoga roda, prosim, da se udostojiš svojim moćnim zagovorom poduprijeti ovu moju prošnju.«

Anđeoska kraljica odmah se obrati svojemu Sinu i zamoli ga, da usliša Franjinu molbu. Isus, koji nikada ništa ne uskraćuje Majci, pogleda blago Franju i reče mu:

»Ono što tražiš, sinko Franjo, veliko je, ali Ti si vrijedan i većih milosti. Pristajem dakle na Tvoju prošnju, ali otiđi k mojemu namjesniku papi Honoriju III., i od njega u moje ime zatraži potvrdu željenog oprosta.« I viđenja nestane.

Sjutradan Franjo se zaputi k svetomu ocu papi Honoriju III. i ispripovijedi mu potanko sve što se dogodilo. Sveti otac, kad ga sasluša, potvrdi mu taj oprost, ali ga ograniči na jedan naravski dan.

Odmah se uglavi, koji će to dan biti. Bila je naime blizu svetkovina sv. Petra u okovima, pa se stoga svima svidi, da se izabere taj dan, jer ima neko simboličko značenje sa samim oprostom, to jest, da se i griješnici na taj dan oslobode okova svojih grijeha.

U vrijeme svetoga Franje nije bilo tako lako dobiti potpuni oprost. Jedino onaj, koji bi polazio na križarsku vojnu u Svetu zemlju i ako se u toj vojni izvrgao očitoj pogibli života, dobivao je potpuni oprost. (Krstaške vojne išle su zatim, da oslobode Spasiteljev grob od Saracena. Bilo je u glavnome sedam takovih vojna). Inače ne bi nitko mogao dobiti potpuni oprost. Dakle ovaj oprost, koga je dobio sveti Franjo od Gospodina, bio je za ono vrijeme sasvim nešto nova i neobična. Što više, neki su se kardinali i biskupi bojali, ako se razglasi taj oprost, da ne će nitko htjeti više ići na krstaške vojne i da će druga svetišta tim mnogo izgubiti.

Franjo, kad je dobio od svetoga Oca pape potvrdu i dopuštenje, nije znao kako bi što uspješnije razglasio taj oprost. No ubrzo se tomu dosjeti. Čedna kapelica Marije Anđeoske nije bila posvećena. Zato pomisli, kako bi bilo, da se crkvica Marije Anđeoske posveti. Kod ove posvete imao bi se razglasiti taj putpuni oprost. Ali crkvica Marije Anđeoske bila je odviše malena i neznatna, a da bi se u njoj mogla obaviti ovakova svečanost, jer se običavale posvećivati samo bazilike i stolnice. To ipak ne smete Franju, već otide svetomu Ocu i zomoli ga za ovu milost. Sveti Otac ga usliša i odredi mu još sedam biskupa iz obližnjih biskupija, da obave taj svečani obred.

Osvane i dan posvete. Sva braća bijahu na okupu. Uz pobožne molitve i lijepe obrede bude posvećena kapelica Marije Anđeoske. I kad su vidjela sakupljena Braća, kako niz sveti žrtvenik teče sveto ulje, nijesu se mogla uzdržati od ganuća te zapjevaše pjesan psalmiste: »*Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je uvijeke milosrđe Njegovo.*« Poslije dovršenih obreda stupi Franjo pred crkvicom na propovijedaonicu i navijesti u dugom govoru novo dobivenu milost. Među ostalim reče: »*Javljam Vam obilati oprost, što sam ga nebeskom dobrotom, a iz ustiju sv. Oca pape primio. Zato Vam javljam, da se svima, koji ste u sakramentu pokore postigli odriješenje grijeha opraštaju sve vremenite kazni, što ste ih grijesima zaslužili. Ove milosti mogu biti dionici uvijek, svake godine svi oni, koji će na današnji dan*

ovamo dolaziti s istom nakanom.« Kad to čuše svi prisutni požure se i pohrle u crkvu, da se obogate tom milošću.

Od onda svake godine sve više i više se hodočastilo po ovaj oprost. No na koncu već nije bilo moguće da se svi narodi skupe ovamo na taj dan, jer nije bilo ni mjesta, ni hrane, ni drugo šta u toliko, koliko je to mnoštvo trebalo. Radi toga Sveti Otac papa proširi taj oprost na sve franjevačke crkve, a danas je proširen i na sve župne crkve, tako da svaki tko želi može se okoristiti tom velikom blagodati.

Fra Božidar.

Neobjelodanjena objavljenja

Uvijek je bilo kreposnih i svetih duša, kojima je Bog otkrivao nekoje svoje tajne. Jedna takva duša bila je i *S. Kolumba Asdente*, opatica reda sv. Dominika. Ona je preminula 6. lipnja 1847. u Italiji. Još kao maleno djevojče, ostavila je svoje roditelje, bogatu baštinu i svjetsku slavu, i odabrala skromni i tihi samnostanski život. Kao redovnica bila je veoma točna u vršenju i najsitnijih dužnosti. Nikomu nije kazivala svoje kreposti, nikomu govorila o svojim suzama, kojima ju je Bog obdario. Za sve pokore, koje je poduzimala, znao je jedino njezin ispovijednik, u kojega se je djetinski pouzdavala. Evo ovdje iznosimo ono, što je ona za života prorekla:

1) *Grgura će XVI. naslijediti Papa i imenom i djelom Pio. On će izgubiti svoje prijestolje, ali će ga opet Napoleon na prijestolje povratiti.* Ovo su potvrdile mnoge opatice, koje su čule gdje to govori, a to potvrđuje i Filip Glia, skrbnik Samostana. On bi se često znao sestri narugati i reći joj: Dakle sestro Kolumbo, doskora će Napoleon uskrsnuti! Ona bi ga prikorila i kazala mu: *Filipe, vi ništa ne vjerujete, ali ćete baš vidjeti, da će nam Papu Napoleon povratiti na prijestolje.* I to se ispuni.

2) *Jadni Luiz Filip*, uzdisala bi često. *On će pobjeći iz Francuske i kao prognanik umrijeti će u Engleskoj. Biti će mnogo trobojnih zastava, a među njima i papina zastava i mnogi će svećenici biti prisiljeni, da ih blagoslivlju. Sve će ovo biti znakovi rata, koji će uslijediti.* Ovo se dogodilo god. 1848.

3) *Kralj Pijemonta, Karlo Albert, izaći će prvi u boj i biti će natjeran u bijeg. On će umrijeti na granici Španjolske. Ovoga će naslijediti na prijestolju dijete, koje će zbaciti svoga kralja sa prijestolja.* Ovo je bio Viktor Emanuel, kralj talijanski.

4) *Kraljevstvo Napoleonovo za malo će trajati. Ustati će veliko progonstvo proti crkve i sve njezine djece i pokazati će se jedan progonitelj. On će se sam nazvati Otkupitelj. Njemu će se pridružiti mnogi sljedbenici i progonit će crkvu prevarama, lažima i silom. Toliko će biti lukavi, da će mnoge dobre, svojom lukavošću, za sobom zavesti. Ovo će se sve dogoditi u Italiji za vrijeme najkrvavijeg rata proti crkvi.*

5) Za svoje opatice kaže: *Sve sestre ne će ustrajati u zvanju. One, koje ustraju biti će propete na gori maslinskoj* (tako se zvao jedan brežuljak blizu samostana). *Neustrašive ispovijedaoce vjere za toga progonstva krijepiti će dobri i pobožni svećenici.*

6) *Mnogi će se biskupi odreći svoje vjere, ali mnogo više ostati će ih vjernih i pretrpjeti će mnogo radi vjere. Engleska će se povratiti u jedinstvo vjere.*

7) *Ruse će papa opominjati i oni će biti bolji i blaži prema katolicima. I Turci će se obrati na vjeru katoličku.*

8) *Ne samo redovnicima, već i mnogim dobrim kršćanima oteti će se sva dobra. Mnogi će biti pohvatani, radi lažnih prijava. U to će vrijeme biti veliki prevrat u Europi i ne će biti mira doklegod se ne ukaže bijeli cvijet t. j. Ljiljan od potomaka sv. Ljudevita i ne zasjedne na Francusko prijestolje, na kojemu će i ostati. Crkva pak, progonstvom očišćena, osvanuti će mnogo ljepša. Smanjiti će se broj kršćana, ali će biti mnogo bolji i pobožniji nego što su bili.*

9) *Rusi i Prusi doći će u Italiju, da ratuju i pretvoriti će crkve u pojate i štale i smjestiti će konje u novu crkvu samostana Ragje.* Ova se crkva još za života ove opatice počela zidati. Ona nije nikako htjela da se zida, radi objavljenih događaja. Usprkos svega toga, kad su zaključili, da se ima započeti gradnjom rekla je: *nikada ne ću u njoj sv. Mise slušati.* Ovo se je obistinilo, jer je ona umrla tri dana prije, nego je crkva bila blagogslovljena. Kad je govorila da će u toj novoj crkvi biti smješteni konji, i ostale joj kazale, i vaše će tijelo gaziti konji, odgovorila bi: *vi ne znate što će s mojim tijelom biti.* Godine 1853. otvorili su njezin grob i ništa nijesu u grobu našli, već jedino njezine haljine nove novcate kao da su jučer u grob postavljene.

10) *Progonstvo će početi ukinućem Isusovaca, koji će po drugi put biti uspostavljeni*, dotada još nije bio uspostavljen red Isusovaca po drugi put. *Njihov red biti će po drugiput ukinut, niti će se ikada više podignuti. Nastati će takovo progonstvo proti crkvi i ukinuti će se svi redovnici osim Kapucina i Dominikanaca i ovi će se sdružiti i krijepiti će mučenike, koji će pogibati u talijanskom progonstvu.*

11) *Nastati će velika revolucija u svijetu, uz zveket oružja i svirku svirala. Zlo će veliko pogoditi Italiju.* Često bi plačuć govorila, da se njezine riječi odnose najviše na *Italiju. Austrija, Rusija i Prusija će se sjediniti proti buntovnicima i ova posljednja t. j. Rusija povratiti će se u katoličku crkvu.*

12) *Svijet se napunio grijehom i velika zla prijete Italiji. Redovnike i druge crkvenjake progoniti će poput životinja i svojom će krvlju natopiti mnoge zemlje, osobito Italiju.*

OPASKA. U ovim objavljenjima potpuno se podvrgavamo sudu katoličke crkve. Što je razvučeno to su njezine riječi. LOC.

Na vrijeme stani zlu na put!

. . . Milkina majka, ovo zadnje vrijeme ne misli na drugo nego na svoju ljepoticu. I u snu i za molitve i kod Mise i na svakom koraku, samo joj glavom lete misli: što će joj još kupiti, kako ušiti, kako je naresiti, da ne bude zadnja njezina mezimica među družicama. Danas svaki dan nova moda, svjetskoga glasa, pa zašto da i mi, ne pođemo za njom, čemu ćemo se nositi kao naše snaše na selu?... Mi smo gospoda i gospodskoga roda, pa to treba da i naša bluza kaže i pripovijeda... Tako stara misli, a sa mislima i kosa joj od briga sijedi.

Milka je svršila već VII. razred gimnazije, pa je već i vrijeme, da bude malo slobodnija, a nipošto onako sapeta; pametna je ona.

U gimnaziji upoznala se sa Draganom Ž. S početka nije ni primjetila kako ju Drago pozorno promatra, ni oka ne bi trenuo s nje.

Dobri vjeroučitelj uvidio je opasnost, koja se malo po malo pomalja, pa je opominjao, savjetovao, nastojao da vatru ugasi. I njegove riječi kod mnogih urodiše plodom, a nekima su samo kroz uši prolazile i kako došle onako i pošle. Nijesu htjeli, da dobro usvoje.

Nastupili veliki praznici. I učenici stavili knjige u kut, odmaraju se od silnoga učenja, u dokonici provode dane. Ali neprijatelj pakleni razapeo svoje mreže da lov lovi neiskusne mladeži.

I Drago odlučio, da se upozna s majkom Milke B. Često bi prolazio njihovom ulicom. kad i kad popostao, u ruci vrtio fini štapić, a usto bi i lagano fićukao kao da nekoga dozivlje. Ta on je već gosp., maturant, do par dana i eno ga na kr. sveučilištu! Bio je Drago plavokos, sitnih očiju, rudaste kose, koju nije pokrivao, već bi se uredio, da još više na sebe svrati pažnju radoznalih. Milkinoj majci momče se svidjelo, pa ne mogla, a da srcu ne udovolji i zapitala Milku: »A je li i ovo gimnazijalac«?

I još kakvi! odgovori Milka; svršio je VIII. razred sa odlikom. Milka se zagleda kroz prozor i suoči sa Dragogm, koji se nasmije.

A da li si se upoznala s njim, zapita majka.

Ja poznam svakoga, koji je sa mnom u školi, odgovori prkosno djevojče, znala je kamo mama cilja.

Drugiput se Drago i Milka sastadoše baš kod susjedove kuće.

Zdravo — Zdravo! Kako vi gospojice? pa tako, idem u šetnju! A kakvu ste si knjigu ponijela? Šenoine pjesme! Mogu li slobodno s vama? I Milka nije bila odlučna, već mu je dopustila i oni odoše na šetnju.

Slijedeću večer došao on po nju i ostali oni zajedno do kasnijeg. Šetali njih dvoje kud i drugi ljudi, a zrak im je godio i blažio ih... Njihove razgovore nitko ne zna, nego samo crna noć . . .

Majka je znala, da je Milka sa Ž. pa se luda samo veselila što je našla dobru partiju. Djeca će se upoznati i moja će se želja ispuniti.

Oni će se zavoljeti i uzeti, a tada eto meni brige s glave. Velika je moja Milka, već pristala za udaju, pa nek samo nađe sreću!

Otac Dragov bio je imućan, poštenjak, koji nikada uostalom u crkvu zavirio nije. Majka mu bila dobra, ali nije mogla skloniti sina, da se crkve drži. Sin se kukavac uvrgao na oca: kakav otac, takav sin!

I dok je majka tvrdo držala, otac pustio sinu svu slobodu, nije ga pitao ni kamo ide, ni što radi, ni je li se Bogu moli, već prepustio svojoj mladoj glavi, strastvenu srcu.

Kad se Milka povratila upita je majka »s kim si bila?«

S onim smušenjakom, odgovori prkosno Milka!

Rekla sam ja tebi, da je Drago Z. bolji momak nego... a nije ni slutila, da je Milka baš sa Dragom te večeri bila, a ova joj nije htjela reći. A što je tako kasno došla ni da bi joj riječcu rekla. Ta to je toga reći. A što je tako kasno došla ni da bi joj riječcu rekla. Ta to je sada moda, pa i njezina kćer treba, da se drži toga adeta.

I ta noćna izostajanja češće se ponavljala. U nutrinji Milkinoj nastala borba, nezadovoljstvo, a nije znala komu da to otkrije, jer majka ne bi toga bila razumjela, ne bi bila znala obraniti svoje dijete, kad ga je sama u propast rivala.

Jedne večeri došao Drago glavom u kuću Milke. Njezina se majka tomu obradovala.

No idi Milka u kino, kad gospodin zove.

Ah, nekako mi se ne da, glasio je odgovor.

Majka je oštro pogleda... ali ona ipak nije pošla.

Nakon par časova ustade mladi gospodin sa sjedala i Milka ga je morala ispratiti...

Kad su izašli na ulicu, Drago je nagovarao Milku, da pođu na šetnju, ali se ova nikako nije dala nagovoriti.

Toga poniženja on nije očekivo... Toliko puta bili su zajedno, Lijepo su se razgovarali o ružičastoj budućnosti a sada na jedanput...

Doznao Drago, da je netko drugi s Milkom par puta šetao. Ona je to krila, a njega je to grizlo i proganjalo. On je u svojoj razočaranosti smišljao i smislio...

Kad mu Milka zadnjiput uskratila šetnju, i na ulici rekla: »ja vas i tako nemam rado« Drago se maši za revolver, odape i ubojito tane pogodi mladu žrtvu i Milka se mrtva sruši, a duša joj ode Bogu na sud.

Krik i jauk nastade u kući Milkine majke... ali je prekasno bilo... Što je posijala to je i požela... Prije je zatvarala oči, štedila opomenu, a sada kuka kao kukavica.

* * *

Pazi, majko, s kim se tvoja kćerka druži! Pazi, oče, kamo tvoj sin zalazi! Preni se rode tromi i pospani i drži se vjere otaca svojih. Ako vi zaboravljate Boga, Bog se ipak ne odriče vas. Bez straha Božjega imati ćemo i lupeže i razbojnike i bludnike! Jao školi gdje se vjeronauk iz škole baca, gdje se Propelu učitelj ruga. Zar će kate-

heta sam stvarati čudesa i braniti vašu djecu od pokvarenosti, a vi mu ne pružiti pomoćnicu ruku? Svi treba da radimo i uzgajamo, želimo li vidjeti sretnu i mladež i domovinu našu.

Ovo je jedna od tolikih crtica. Istinita je! Čitatelju pročitaj je i zamisli se u nju, da i tvome djetetu ne bude kasno!

O. G.

Vjerski život u Kini

(Piše O. Vlado Horvat misionar.)

Tko mene slijedi, ne hoda u tminama (Iv. 8, 12) kaže Gospodin. To su riječi Kristove, kojima nas opominje, da slijedimo Njegov život, hoćemo li da se oslobodimo od svake slijepoće srca. Promatramo li pak ljude u pojedinom staležu, koliko ćemo naći pravih sljedbenika Kristovih? Isus ima mnogo ljubitelja Kraljevstva svoga, ali malo nosioca Njegovog križa. Mnogi Isusa slijede do lomljenja hljeba, ali malo ih ima, koji s Njim piju kalež muke. Mnogi Ga ljube, dok ne naiđu na suprotivštine; u vrijeme kušnje otkažu Isusu ljubav. Takvi su ljubitelji samih sebe, a nipošto Krista, jer svuda traže samo vlastitu korist. Pa zar su svi takvi? Povijest života svetih prikazuje nam se kao živa slika, da je nasljedujemo. Kao slikar, koji hoće drugoga preslikati, često gleda na svoj uzorak, da sve crte dobro pogodi, tako i onaj, koji želi krjeposno živjeti, treba da svoje oči upravlja na život svetih, te ih nasljeduje u njihovim krjepostima.

Druga je već godina, kako se nalazim u Kini. Hvala Bogu, koji me pomogao, da sam prilično naučio taj jezik. Danas je već 10 mjeseci što sam u duhovnoj pastvi, kao misijonar. U nekoliko mjeseci vidio sam i doživio mnogo. Upoznao sam donekle nutarnji i vanjski život naših kršćana. Upoređujuć ga sa našim Europejcima, opažam, da nije jednak. Mi ovdje provađamo život prvobitnih vremena kršćanske Crkve još u katakombama. Pa kao što su u ona davna vremena kršćani sa svojim duhovnim pastirima bili jedno srce i jedna duša, to isto opažam i danas ovdje. Misijonar je kršćanima otac, majka, učitelj, branitelj i zaštitnik. Nastane li kakvo pitanje, raspra što se često događa sa poganima, to se misijonar brine za njih, da se to izgladi, umiri, svakom svoje po pravici kroji. Dogodi li se kakav prekršaj, to misijonar ima pravo da ih ukori i kazni. Ne mrmljaju oni ništa, nego ponizno snose kaznu, pače su i zahvalni. Kao što svuda po svijetu tako i ovdje među dobrim ovčicama, nalazi se i koja šugava ovca. No takva se obično dokrala u ovčinjak ne iz čistih namjera — već da se nahrani, da redovito dobiva milostinju, a ne radi Isusa. Hoćeš li, da takav moli i živi po zakonu, moraš mu platiti. Takvi nam ne služe na diku! Tako je gledom na vanjski život.

Gledom na duhovni život ovdašnjih kršćana živu oni kao redovnici. K a t e k i z a m moraju svi, bilo djeca, bilo odrasli, znati naizust. U mjestu gdje misijonar stalno boravi, to skoro svi znadu, jer svake nedjelje u crkvi zajednički izmole čitav katekizam. Glede znanja imade i tu iznimaka, pogotovo na vanjskim postajama, gdje misijonar godimice jedamput dođe. Gdje nemaju crkve, toga lako zanemare.

M o l i t v a je uvijek zajednička. Jutarnja i večernja molitva počinje sa Anđeo Gospodnji, zatim Oče naš, Zdravo Marijo, Vjerovanje, Deset zap. Božjih, pet. zap. crkv., čin vjere, ufanje i ljubavi, Ispovijed ispitavanje savjesti na večer i ostalo, i to traje pol sata. Ne čitaju iz molitvenika već mole na pamet. Na večer prije večernje molitve, mole dnevno zajednički krunicu. Svakog petka i nedjelje mole zajednički križni put, kojeg također na pamet znadu. Prigodom blagdana opet mole prigodne molitve. Sve uopće mole pjvajući.

S v. m i s a. Svršivši jutarnju molitvu, počinje sv. misa, za koje pjevaju misne molitve. Kad te molitve svrše, onda ili se čita duhovno štivo ili svaki moli zasebno. Poslije podizanja nastave opet zajednički moliti sa raskriljenim rukama 6 Očenaša, 6 Zdravo Marijo i Slava Ocu. Na koncu mise mole zajedno 3 Zdravo Marijo i Zdravo Kraljice. Iza svega toga još dovrše misnu molitvu.

S v. I s p o v i j e d i s v. P r i č e s t. Ako se koji želi ispovijedati, što često biva, gdje stalno boravi misijonar, dođe k ispovjedniku u sobu, klekne na oba koljena i moli za sv. ispovijed. Zatim pođe u crkvu, da ispita savjest. Imade li ih više, to skupno mole ispovjedne molitve, a znadu li čitati, jedan pročita nauk, kako treba obaviti sv. ispovijed. Iza dovršenog ispitivanja savjesti, jave ocu misijonaru, da su pripravni. Na koncu ispovijedi zahvale misijonaru na trudu. Kad dolaze na ispovijed, muškarci obuku dugu haljinu, pogledajte u 6. broj Glasnika 1923. Siromašniji ne nose redovito te haljine, jer im smeta pri poslu. Ženske za vrijeme ispovijedi i pričesti pokriju crnom maramom glavu, koja im pada preko lica. Poslije sv. pričesti, ponovno dođu misijonaru u stan zahvaliti za podijeljenu im sv. pričest. Žele li još i drugi i treći dan zasebice pričestiti se što često biva, to se ne usude, a da prije sv. mise ne zatraže u misijonara blagoslov.

U crkvi svi muškarci stoje s kapom na glavi, pa tako i misijonar i poslužnik za vrijeme sv. mise i ostalih bogoslužnih čina imadu posebnu kapu sličnu biskupskoj mitri, koja ne svršava u šiljak, već je četverokutna. Ta povlastica udijeljena je još za kineskog carstva. No ove godine na zajedničkom sinodu svih biskupa u Kini, ukinut će se i ta čudna povlastica.

Ovakav je dakle izvanjski vjerski život Kineza-kršćana. Kako je pak u duši pojedinoga, to najbolje Bog vidi, koji će nas jednoć po pravdi suditi.

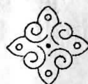
I svijet traži Franju!

Tko od vas nije čuo za bogatu Englesku? Najveća svjetska bogatstva u njezinim su rukama. Izvor njezine veličine i bogatstva, jest daleki Istok, bogata Indija. Put, koji vodi u tu riznicu zlata i obilja, jest široko more i poznati sueški kanal. I u sredini toga kanala diže se ponosno spomenik. A čiji? Zar modernih miljardera iz Amerike, Engleske, Francuske? Oh nipošto, već spomenik Franje asiškoga! Na putu zlata i sreće zemaljske, kao za kakvu porugu podigoše ljudi spomenik jednomu od najvećih svjetskih siromaha, i najvećem prezirateliu zlata. Pa zar to nije poruga? Ne, nije poruga, već ozbiljna opomena prolazniku, koji gramzi za zlatom, kako u čarobnom sjaju nema ni sreće ni blaženstva, već jedino u sjedinjenju s Bogom. Kad bi to ljudi razumjeli i shvatili nestalnost bogatstva!

Milan silni trgovački grad gornje Italije, veliko stjecište željeznica i svjetsko tržište Istoka i Zapada. U toj vrevi i zaglušnoj buci, gdje se misli samo na milijone, koji ipak zadovoljiti ne mogu i tu će ljudi da podignu spomenik Franji Asiškomu! I taj kip predstavljati će nam ubogog, bosonogog, gologlavog, slabo obučenog asiškog siromaha! Spomenik će biti ne u kakvom zakutnom mjestu već na najprometnijem, koji će prolaznike opominjati: ako bogatstvo obiluje, nemojte prevezati u za nj srca vaša! Ne gramzimo za zemaljskim, već težimo za vječnim i naći ćemo potpunu sreću.

Danas nastaje sve veći jaz između bogataša i siromaha. Jedni gube i mir i dušu zadubeni u zemaljštinu, a drugi su pripravni, da navale i da oplijene! Jedni dižu revoluciju i druge tjeraju u ratove, da razgrabe i ono malo sirotinje. Pa ipak nikada zadovoljni. Stiskaju kese, ali zlato bježi iz njih i oni trče za njim u potjeru. Franjo je naš miran i spokojan. Što drugima ispija i mozak i ruši mir, to on sretno riješava na temelju Kristova evanđelja: Sve što imaš prodaj i razdijeli među siromahe i imati ćeš blago na nebu i dođi slijedi me! Evanđelje nastavlja: Što preostaje, darujte milostinju, pa opet nas opominje: ako bogatstvo obiluje, nemojte prevezati u za nj srca vaša! Zlatna je to nauka, a izustio ju je onaj, koji je došao da nas usreći — Isus sin Božji. I ljudi toga ne će da razumiju!

Trećoreci, vaša je dužnost, da širite Franjine ideje među moderno društvo. Bez toga ne znamo svoga položaja, ne znamo svrhe Trećega Reda. **Budite sljedbenici moji, kao što sam i ja Kristov,** poručuje nam svima sveti naš otac Franjo. Poslušajmo ga odsada, ako nijesmo dosada. **O. J. Dujmović,** trećoredac.

Franjevačke misije nekoć i sada.

Obnova i cvijetanje misija. — Vrijeme mučeništva.

Proljeće je na domaku! Sve se budi u krilu zemlje — život se rađa. Već se razliježe pjev ptičica — visibaba, koja prva cvate, dovikuje cvijeću, koje još drijema u zemlji: Probudite se na novi život! — Šuma se zeleni, cvijeće viče, na grmlju se zapažaju pupoljci — nov život nastaje u prirodi.

S tim poredimo japanske misije, nakon što su prvi put propale g. 1597. — drvu, koje uništeno od mraza, stoji golo bez lišća. — I njima se bliža proljeće — ali je, na žalost, trajalo kratko vrijeme.

Godinu dana nakon smrti o. Petra i njegovih drugova, umre Tajkosama, koji je prije smrti sam bio odredio, da ga uvrste među narodne bogove i da ga kao takova štuju. Da pako sačuva svojoj kući prijesto, imenova kralja Daifusamu tutorom svomu šestgodišnjemu sinu, da upravlja državom za njegove malolјetnosti. Ali Dajfusama sebi prisvoji prijesto.

Isprva se pokazivao sklon kršćanima, te se mogla kršćanska vjera u razdoblju od 14 godina nesmetano širiti po čitavoj državi.

O. Jeronim vrati se naskoro u Japan s jednim drugom. Isprva se zadržavao sakriven po šumskim špiljama. Naskoro dozna car za njih. Pozove O. Jeronima k sebi, primi ga vrlo prijazno i dozvoli mu, da pohađa po volji kršćane. Sad istupi gorljivi misijonar, te stanie javno propovijedati, sakupljati raštrkano stado oko sebe i pobijati nevjernike. Na veliko svoje veselje podijelio je sv. krst više tisućama duša. — Pokrajina Kvanto, sa glavnim gradom Nedo (današnji Tokio) vrlo ga lijepo počasti, te se ponosila prvim svojim vjerovjesnikom.

No nažalost, smrt ugrabi naskoro O. Jeronima, na novo procvaloj franjevačkoj misiji.

Nešto pred smrt otišao je kao poslanik Daifusame u Manilu, gradskomu namjesniku španjolskoga kralja. Vraćajući se povede sobom tri subrata u Japan.

Još prije nego što je Dajfusama dao dozvolu misijonarima, da smiju po cijelom carstvu propovijedati sv. Evanđelje i podizati samostane, polazahu misijonari u velikom broju onamo. Za Franjevcima dođoše Augustinci i Dominikanci, pa radeći složno, polučiše prekrasan uspjeh.

Franjevci utemeljiše u 10 godina 10 samostana i 7 bolnica, od kojih je jedan samostan i bolnica još i danas u glavnom gradu Japanskog carstva — u Tokiju. Kad su htjeli u Osakiju ponovno sazidati samostan, stao se gradski načelnik tomu protiviti. Ali kad ga je brat Luka Salas izliječio od teške bolesti, u koju je bio pao, dozvoli im to iz zahvalnosti. Isto tako pođe im za rukom posredovanjem brata Luke, te su mogli sagraditi samostan u Bokajami. U

ovom samostanu je djelovao brat Luka do smrti poučavanjem pogana i primjerom svetoga života. Ni njemu nije uzmanjkala plaća, koju primaju dobri — naime nezahvalnost. I njega baciše u zatvor u kojem je čamio punu godinu dana, a poslije ga utopiše u morskoj dubini.

Taj rad nekolicine franjevaca bio je tako plodonosan, te se O. Ivan silno iznenadio, kad je g. 1607., pregledavajući misije, vidio bujno cvjetanje kršćanskih općina. *Oci misijonari ulagali su osobitu brigu u to, da čim više prošire Treći Red, da on nastavi njihov rad, ako ponovno nastane progonstvo.*

*

Poljana mlade japanske crkve bila je u najljepšem cvatu. 600.000 kršćana raznosili su na sve strane poput mirisavih ruža pobožnost i kršćansku gorljivost. No naskoro se pojavi zatorni vjetar, koji omlati sjemenje, koje još dozrijelo nije.

Bonzi naime i kalvini razdražiše cara protiv kršćana tako, te je sav gnjevan ustao proti njima. On zapovijedi, da se potraže svi misijonari, te da se protjeraju iz zemlje — a svim kršćanima navijesti smrtnu kazan.

Nekolicina misijonara mogoše se sakriti — dakako glavom u torbi. — Ovi su ostali sa vjernim stadom, a bilo ih je 7. Za kratko vrijeme povratiše se mnogi prognani misijonari. I ovi su djelovali potajno — šuma im je bila zaklonište. Dolazili su kriomice u kršćanske kuće, da služe sv. misu, da tješe progonjeno stado, da ga hrabre za boj, koji je nastao od neprijatelja sv. vjere.

Japanske tamnice bile su pune redovnika i kršćana. Svaka godina nosila je u svom krilu više žrtava, koje su radosno predale svoj život za Krista. Jedni poginuše od mača, drugi na križu razapeti, neki opet ognjem izgoreni. Kasnije izmisliše još strašnije muke, ali ih sve nadvlada božanska ljubav, koja je rađala u srcima kršćana velikodušnu požrtvovnost. Odviše bi se otegnulo, kad bi htjeli nabrojiti sve franjevce ili sve mučenike.

Od sviju mučeništva najkrasnije je t. zv. »Veliko mučeništvo«, koje se zbilo 10. rujna 1622. Na taj dan poginuše 23 redovnika i 32 kršćana, bilo od mača, bilo od ognja. Među ovima bila su tri franjevca i tri trećoredca. O. Spillmann, član družbe Isusove kaže, da nema u popisima mučenika ni jednog prizora, koji bi se većma doimao čovječjeg srca, od ovoga, koji se odigrao na »Svetom brdu«, na očigled više od 30.000 ljudi. Osuđenike privezaše uz kolce i udarahu batinama, te se meso pod udarcima kidalo. Od ognja mogao se osloboditi samo onaj, koji je pogazio sv. vjeru.

Od svih tih samo su dvojica krzmala, no zamalo nadvladaše svoju slaboću i pripravni podniješe muke. Svi su trpjeli strašne muke bijesnoga ognja, a to sve upravo nebeskom ustrpljivošću. Pjevanje psalama, glasna molitva i propovijedanje riječi božje, čulo se iz plamteće vatre. To je u velike zadivilo pogane, te ih se veliki broj obrati.

Između sviju mučenika osobito se istakla trećoredkinja Lucija Fleistes, starica od 80 god. Muž joj je bio valjan katolik, te je preko njega upoznala pravu vjeru i dala se pokrstiti. Od tada je otvarala svoju kuću svakomu vjerovjesniku, prem je to bilo zabranjeno — pod kazan smrti na vatri.

Kad je jednom neki slabašni kršćanin zatajio vjeru pred sucem, ova ga je starica radi toga javno korila. Kad su je vodili na smrt, stavila se križem u ruci na čelo povorke osuđenih, te ih bodrila, da budu stalni u sv. vjeri. To opaziše krvnici, istrgoše joj križ iz ruku, te ju stadoše udarati, da je ušutkaju. Ali uzalud! Ona je ostala hrabra, pa i usred vatre imala je uprte oči u nebo sve dotle, dok ih ne proguta plamen. (O njoj je pisao naš Glasnik u listopadu 1923.)

O. Rikard umrije zazivajući presveto Ime Isusovo. Kad su ga panduri uhvatili i bacili u zatvor, jedan od njegovih vjeroučitelja — trećoredac Leo — svojevoljno se predao krvnicima, rekavši: »I ja sam redovnik ipratioc vjerovjesnika, kojega ste bacili u zatvor.« Odmah ga pograbiše, te i on postade dionikom mučeničke krune.

Kad su vodili mučenike na trg, da im sude, doviknu neka kršćanka krvnicima — nadajući se, da će i ona doći u kolo mučenika: »I ja sam sakrivala misijonare u svojoj kući, dokle moram umrijeti istom smrti kao i oni.« Na to ju pograbiše, te je nečovječno izbiše, a onda pustiše, da joj se puk ruga i ismjehuje. Ako i nije umrla mučeničkom smrću, ipak je bila radi ovog junačkog djela dionicom mučeničke nagrade.

Mnogobrojnim mučenicima prodičiše se pojedini redovi. Novi vjerovjesnici mogoše doći samo preobučeni, kao što su g. 1622. došla 4 franjevca u kineskoj nošnji u Japan.

Domaći svećenici skoro izumriješe, budući nijesu imali ni jednog biskupa, koji bi ih zaređivao. Neprijatelji se poslužiše svim mogućim sredstvima, da istrijebe kršćanstvo. Svi za koje su sumnjali da su kršćani, moradoše pogazili propelo, a to je bio znak, da se odriču sv. vjere.

Oko polovice 17. vijeka, japanske misije ostadoše gotovo uništene. Misije su pokazale mnogim dušama — po sv. Krstu — put koji vodi u nebo — misije su učinile, te su sjajne zvijezde kršćanskoga života rasvjetljivale tmine poganstva, a što je najglavnije, misije su utaknule u krunu sv. crkve nove dragulje, mnogobrojne naime mučenike onih slavnih vremena, u kojima ona broji 26 svetaca i ništa manje nego 205 blaženih, među kojima imade 40 sinova sv. Franje.

Sjeme pak, iz kojeg je izbila klica za današnje misije u Japanu, bilo je, što su se potomci mučenika kroz 200 godina uščuvali bez svećenika među poganima, usprkos mnogih prerazličitih progona.

(Nastavak slijedi.)

Kako vrag postaje — apostol.

Otac Marcel u Kingehovv-Fou (Houpé) u Kini, gdje veoma zaslužno u apoštolskom radu, rade franjevci belgijske Provincije, kojoj je i sam pripadao, pripovijeda nam slijedeći događaj iz posljednjih vremena:

U Nau-men, piše spomenuti Otac, blizu Sestara Trećega Reda sv. Franje stanovaše neka obitelj imenom Fang, koja je bila veoma gostoljubiva prema kat. misijonarima. Ja sam sva sredstva upotrebio, da bi ovu obitelj obratio na kršćanstvo, ali sve bijaše uzalud. Sam dragi Bog, u svojoj neizmjernoj dobroti, mogao je jedino izvanrednim načinom obratiti tu opornu obitelj k sebi... Po dopuštenju Božjem vrag poče mučiti i uzbunjivati tu, do tada mirnu obitelj. Život im je — sotoninim utjecajem — postao nesiguran i gotovo nemoguć. Neka nevidljiva ruka stavljaše nered i smetnju u svaki njezin pothvat tako, te nijesu mogli ni jelo u kući mirno pripraviti. Kad bi užegli vatru, odmah bi se utrnula, te je ne bi mogli već nikako užeći. Kad bi donijeli jelo na stol, neka nevidljiva ruka sasula bi u nj veliku pregršt pijeska, te ga ne bi bilo moguće nikako jesti. Što je još čudnije: ukućani bi gledali kako se kuhinjsko posuđe, rublje i ostalo pokućtvo miče, s jednoga mjesta na drugo, pače nalazilo bi ga se razbacano izvan kuće po stablima i u vrtu spomenutih Sestara. Redovnice su se brzo sjetile, da je tu prst vražji. Svaki dan gore, a jadna obitelj da umre od straha i tjeskobe. Nadajući se, da će Poussah (budističko božanstvo) sam od sebe stvar umiriti, pozovu u tu svrhu svoje svećenike-Bonze. Čim se te sluge krivih bogova počeše klanjati, nečisti duh, koga su oni time častili, raskine im odjeću i obuću te zajedno s kadionikom, što ga je jedan držao u ruci, digne ih u zrak i napokon obori na zemlju. Svi se prisutnici začudiše i zastrašiše. Uplašeni svećenici izjaviše: »Man li haj, ngomenlaipouhotá — vrag je odveć jak, ne možemo ništa protiv njega — i odoše glavom bez obzira. Bijedni Fang za tri mjeseca nikad mira ni pokoja. Kršćani su ga nagovarali, da se uteče kat. vjeri, eda postigne ono, što mu nijesu mogli Bonzi učiniti. Ali se nije dao nagovoriti, već govoraše: »Tche chéngo ti tsoutsong ti sé«, što znači: sve ovo ja trpim radi moga djeda. (Kinezi imaju neko strahopočitanje prama svojim pređima.) Kad mu ništa ne mogaše pomoći njegov poganski svećenik, uteče se on nekome protestanskomu svećeniku, koji, iza kako je primio 100 legatura (oko 3500 dinara), ne pomože ništa, pače se i njemu dogodi kao i Bonzima.

Jedno jutro Fang, domaćin kuće, nađe na zidu, što ga je dijelio od vrta Sestara redovnica, staklenku crvenila, kist i komad papira na kojem bijahu napisane neke neprotumačive riječi. Fang poslije uzaludne muke da to shvati, dade svojim prijateljima, ne bi li mu oni odgonetnuli te hijeroglife (slikovna pisma) koje kao da je

napisala neka nevješta dječja ruka. Ali nitko nije znao da pročita. Napokon se uteče katoličkim redovnicama. One udovoljiše njegovoj želji, i poslije duge molitve, dođe jedna i protumači tu vražju izreku: »Ngo fou Tien-chou Konán«, što će reći: Podmetnut sam od Boga.

Vrag se ne zadovolji s tom samom opomenom, već od tada pomnoži razne kućne nerede i muke svake vrsti. Malo poslije nađe se jedan drugi papirić sa triput ponovljenom riječi: Nebo, nebo, nebo! Uzrujan Fang napokon reče vragu: »Zašto me tako mučiš? Što sam ti skrivio? Međutim pade kraj njega i treći papirić, a na njemu napisano: Fou, fou, T'ien,thou«, što znači: služiti, služiti, Bog! Fang ne htjede poslušati savjet vražji, već ga upita, da mu to jasnije napiše. Zli duh, prisiljen od Boga, udovolji njegovoj želji i napiše »T'ien-tchou, T'ien-tchou«: Bog, Bog!

Bijaše to sada kršćanski Bog, komu se trebalo klanjati. Poganin se baci pred žrtvenik, gdje se dosada običavaše klanjati svome krivome Bogu Poussah-u, govoreći: »T'ien-tchou ngo sinFouni...: Bože, nebeski, vjerovat ću u tebe, ako mi se nađu na stolu ukradeni predmeti. U isti čas osvanuše na stolu ukradeni predmeti. Sada Fang uvjeren i ganut, pade na zemlju i pokloni se pravomu kršćanskomu Bogu.

Neobični ovaj slučaj brzo se raširi čitavom okolicom. Fangova obitelj, bližnji, znanci i prijatelji nastojahu da bi ga odvratili od odluke da postane kršćanin. Ipao-tchen (državni činovnik) stane zaklinjati Fanga, da ostane vjeran vjeri svojih otaca. Sa svim tim Fang osta pri učinjenoj odluci, pače ovome posljednjemu revnitelju prišije dvije uz obraze i sad ga ostavi na nepozvanome miru. Bez oklijevanja stane se Fang pripravljati na sv. Krštenje i učiti glavne članke sv. vjere. Izbriše sa zidova slike i izreke sotonske, a mjesto njih napiše neke izreke sv. Evanđelja. Otišli smo nastavlja otac Marcel, ja, O. Berchmans i Brat Libert u Fangovu kuću zaklinjati nečastive duhove. Osim kršćana, koji su nas pratili, skupi se i veliko mnoštvo pogana nadajući da će vidjeti isto, što se dogodilo budističkim i protestantskim svećenicima. Čim sam izrekao obične molitve — piše O. Marcel — neprijatelj pakleni ostavi Fangovu kuću, bez da je pokazao ikakvo nezadovoljstvo. Tu sam prigodu iskoristio, da protumačim kršćanima, kako ovakve i slične sotonske zasjede Bog češće dopušta, bilo da pokaže svoju moć nad vragom, bilo da nas utvrdi u vjeri.

Vrag — da se osveti za taj poraz, navali na obraćenikovu kći, djevojče od 13 godina. To je trajalo dok se je mala pripravljala da primi sv. Krst. Duh Sveti još ne bijaše sašao u tu nevinu dušu sa sv. Krstom. Netom se dijete pokrstilo, sotona srušena i pobijeđena zauvijek ostavi tu obitelj koja sada broji tri gorljiva člana kršćanina.

S. Vicić.

Trsat (radi preobilnog gradiva zakasnilo). Na poziv Saveza Trećega Reda šaljemo najprije pozdrav našem milom Glasniku uz mali dopis našega skromnoga rada.

Kao najjače sredstvo uz molitvu i poticanje u našem djelovanju, održajemo svaki mjesec odborske sjednice, na kojima se raspravlja o koristima Trećega Reda i katoličke akcije uopće. Preč. O. upravitelj svojim nas poučnim riječima potiče na rad i žrtve koje se zgodimice od nas traže. Često nam spominje, da ne gramzimo za trenutačnim uspjesima, već da ćemo ustrajnim i dugotrajnim radom polučiti uspjeh. Potiče nas na to življi rad oko širenja Trećega Reda nastojeći svojim dubokim riječima da pronikne u dušu našu da i u nama oživi onaj duh velikog vođe duša, serafskog Oca Franje.

Redovite mjesečne skupštine, koje se drže svake zadnje nedelje u mjesecu, posjećuju članovi u lijepom broju. Pa i uzprkos hladnih i nepogodnih vremena dolaze članovi iz daleka, da prisustvuju skupštini, da dušu molitvom ojačaju i okoriste se lijepim riječima Preč. O. upravitelja. Za vrijeme skupštine sakuplja se milostinja, koja se dijeli među siromašne i bolesne članove. Prošle je godine podijeljena znatnija svota.

A sada da Vam javimo o pretplatnicima našeg milog i sada svima draggog »Glasnika sv. Franje«. Ustrajnim nastojanjem i poticanjem, a osobito lijepim primjerom naše predsjednice, pa velikim marom naših odbornica i povjerenica uspjelo nam je, da je broj naših pretplatnika od 42 porasao na 100. Uspjeh je lijep, jer naša trećoredska zadruga nije brojna, a i teško se živi u našem Primorju. Taj napredak potiče nas na još ustrajniji rad oko širenja dobre štampe. Naša dobro uređena, sa biranim knjigama snabdjevena knjižnica, dobro je posjećena te naš vrijedni knjižničar V. Grgić, iza svake mjesečne skupštine mnogo se znoji, da udovolji članovima.

Ne zaboravljamo Euh. Spasitelja, pa mnogi dnevno pristupaju sv. Pričesti, a svaki četvrtak na večer obavljaju članice sa članovima Euh. društva jednosatno klanjanje Isusu u Presv. Olt. Sakramentu.

Tako mili naš Glasniče upoznali smo te sa skromnim našim radom u lijepom našem Primorju. Obećajemo ti, da ćemo raditi za procvat Trećega Reda, a tebe utisnuti u ruke onih duša, koje će te znati ljubiti i grijati se na ponožju oltara, te sa žarom na usnama cjelivati Raspetoga po primjeru našeg Serafskog Oca Franje. Budi nas ti, mili naš Glasniče, da ne pospavamo! Ulijevaj u nas i žara i zanosa! Svakog mjeseca željno te čekamo, pa mislimo da nijedan Trećoredac nije bez tebe. Ako pak i takvih ima, ti pokazuju da im je slabo stalo do Trećega Reda. (Takvim nemarnjaka nažalost ima puna kapa. Op. ured.)

Za odbor: **M. H.**, tajnica.

Preko — Dalmacija. Naša zadruga svesrdno se je obveselila 8. lipnja o. g. Toga dana stupilo je dvanaest novih članica u Treći Red. Tim veće je bilo naše veselje, što su sve to mlade djevojke, koje vide svoju zaštitu pod barjakom sv. Franje u ovo razvratno doba i jasno dovikuju, da je Treći Red najpodesnija ustanova i za mladi svijet. Nove članice jesu: Jerolimov Matija, Jerolimov Margarita, Gregov Josipa, Gregov Luce, Brižic Andrijana, Sorić Marija, Sorić Antona, Sorić Ivanica, Marcelić Katica, Rušev Ana, Pintur Ivanica, Sorić

Mara. — Dok iznašamo njihova imena, na pobudu drugima ujedno im od srca čestitamo i molimo od Svevišnjega da u Trećemu Redu nađu mir i zadovoljstvo. Dao Bog, da svojim dobrim primjerom i točnim ispunjenjem svojih dužnosti, budu na diku cijeloj župi, a na ponos Trećemu Redu. Živjeli naši prečani! Dignite visoko svoj barjak! Dosad ste bili prvi na otoku, radi svoje dobrote, to budite i sada.

Otočac. Naša zadruga utemeljena je dne 8. siječnja 1922. Ima ukupno 16 (šesnaest) članova. Mjesečne skupštine držimo redovito. Članovi ju redovito pohađaju, pristupaju često sv. sakramentima, izgledna su vladanja.

Preporučam našu zadrugu u Vaše molitve. Za Trećoredski dom šalje naša zadruga 30 dinara. Za katoličku štampu sabrala su braća međusobno 50 dinara; koja će se svota sa ostalom poslati Pijevom društvu. Članovi naše Zadruge svi su siromašni, ali svaki obol za dobru, katoličku stvar veledušno i spremno doprinašaju.

Jedan jubilej. Dne 6. srpnja o. god. neko posebno čuvstvo veselja i zanosa obuzelo i našu slavnu Požegu. Taj dan proslavio je mnogo poštovani o. Bruno Kovačević, franjevac, 50. godišnjicu svoga misnikovanja. Svečar naš sin je naše Požege, koja je dala i rodu i ckrvi mnogo dičnih sinova. Naš Bruno poznat je na daleko i išroko, pa su njegovi mnogobrojni prijatelji veselo dočekali taj dan, da se nađu na okupu ovom rijetkom slavom. Bilo je tu lijepa kita presvijetle i prečasne gospode, sve desnih prijatelja svečarevih još iz mladih dana.

Rijedak je to slučaj, da svećenik dočeka svoju pedeset godišnjicu misnikovanja! Našega o. Brunu zapala je ta rijetka sreća, pa on je još zdrav, čio, ravan kao šiba, bistre glave, kao mladić u naponu snage. I naš Glasnik to mu želi i od Boga prosi, te ovom lijepom i rijetkom zgodom od veselja svečaru kliče: Živio nam još mnogo ljeta i sretan bio te dočekao i svoj dijamantni jubilej i dalje!

Lun (Dalmacija). Rado se odazivamo pozvu Saveza Trećega Reda, te šaljemo ovaj kratk zvještaj o našoj trećoredskoj Zadruzi.

Naša trećoredska Zadruga osnovana je oko god. 1899. Budući nema blizu franjevaca, za to i pohodi bili su vrlo rijetki, a glavarica nam je bila uvijek ista. Molitve propisane za skupštinu vršimo svake treće nedjelje u mjesecu.

Dne 9. svibnja 1915. i naša Zadruga nešto je oživjela. Tom zgodom zavjetovane su 24 članice, primljeno je 12 novih, te se je stalo nešto sabirati i u zajedničku blagajnu. Dne 18. srpnja iste godine primljeno je 17 novih članova, 12. prosinca iste godine 5 novih članova a tako isto 23. siječnja 1916.

Dne 3. rujna 1922. održao nam je skupštinu mladomisnik, naš domorodac O. Odoriik Badurina. Na ovoj skupštini primljeno je 5 novih članova, a svete zavjete položio je 21 član; promjenio se odbor zadruge i to: predsjednica: Marija Kocijan, koja je malo iza izbora stupila među sestre sv. Križa u Đakovu; podpredsjednica: Marija Badurina; savjetnice: Perina Badurina, Marija Badurina, Luce Badurina, Marija Baričević; tajnica: Perina Badurina, i ova je stupila među gore spomenute sestre; bolničarka: Kate Kocijan; učiteljice novakinja: Šimica Kocijan, Viktorija Badurina; svetobrižnik (sakristijan): Ivan Baričević.

Naša zadruga dosada je najviše brojila 64 člana; 10 je članica umrlo, neke su se poudale, 3 su stupile među sestre sv. Križa u Đakovu. Danas naša zadruga broji 49 članova, a to je mnogo za naše malo selo!

Kad koji član umre, pratimo ga do groblja. Na grobu izmolimo franjevačku krunicu u pokoj njegove duše, te dademo otslužiti jednu sv. Misu. Na blagdan svetoga o. Franje članovi se pričeste i dade se otslužiti sveta Misa za žive članove naše zadruge.

Iz zajedničke blagajne udijelimo i koji darak siromasima. Od čednoga prihoda, čedni su i naši darovi, ali su od srca, pa nam Bog i naplaćuje stostruko. Preporučamo se braći u molitve, pa molimo, da se i oni ogla-

se u Glasniku, da i mi nešto o njima čujemo. To će nas sokoliti da i mi bolje unaprijed radimo i da se ponosimo sa lijepim našim Trećim Redom. I. Barićević.

Zagreb. Na generalnom kapitulu provincije sv. Ćirila i Metoda, održanom u Varaždinu dne 14. srpnja o. god. pod predsjedanjem M. P. o. Bonifacija Vidovića, generalnog visitatora, proveden je slijedeći izbor: Provincijal: M. P. o. Vendelin Vošnjak; Kustos: O. Miho Troha; definitori: o. Anđeo Novak, o. Eusebije Mihalić, o. Augustin Šlibar, o. Siksto Sbüll. Gvardijani u pojedinim samostanima: Zagreb o. Eusibije Mihalić; Varaždin o. Kazimir Vajdić; Čakovac o. Siksto Sbüll; Virovitica o. Benvenut Habjan; Našice o. Anaklet Zadravec; Požega o. Martin Novak; Trsat o. Miho Troha; Vukovar o. Augustin Šlibar; Karlovac o. Đuro Bencetić; Brod o. Dominik Držaić; Subotica o. Gaudencije Kujundžić; Klanjec o. Ladislav Harapin; Bač o. Ivo Kopilović; Ilok o. Danijel Novak; Cernik o. Klarencije Klarić; Samobor o. Gaudencije Gorše; Jaska o. Vid Vajdić; Ivanić o. Akursije Križan; Koprivnica o. Alfons Andrašec; Zemun o. Ferdo Krčmar; Šarengrad o. Ivo Franković; Osijek o. Bruno Kovačević; Kostajnica Volfgang Varga; Krapina o. Landulf Lach.

Novom starješinstvu, u teškom radu za procvat provincije i dobro naroda, obilje blagoslova Božjega želi i naš Glasnik.

MILODARI.

Za Dom: Tajčić N. 40 din., Vugrinec M. 10 Din; Jagnjić A. 30 Din; **Klanjec Treći Red 26 Din;** Mikić P. 10 Din; Mikić R. 3 Din; Mikić I. 3; Usumović K. 10 Din; **Koprivnica Treći Red 50 Din;** Lišćević E. 10 Din; Bauholz F. 2 Din; Škorvaga I. 5 Din; Mitrović M. 10 Din; **O. Klemenas Veren u Americi 300 Din;** Držaić T. K. 20 Din; Ivandol Lelo 40 Din; N. N. 3 Din; N. N. 100 Din; Hitrec J. 15 Din; **Otočac Treći Red 30 Din;** N. N. 10 Din; Sakšek K. 20 Din; Harambašić I. 5 Din; Harambašić J. 3 Din; Papež J. 3 Din; Jambrešić J. 3 Din; Jambrešić K. 3 Din; Sremić M. 3 Din.

Pri zaključku Glasnika doznajemo, da se je promijenio dosadanji ministar saobraćaja, te smo tvrdo uvjereni, da će i učesnici trsatskog kongresa dobiti polovičnu željezničku kartu, koju je Savez već zatražio. Netom je dobijemo oglasiti ćemo u novinama. Legitimacija stoji 5 dinara. Novac se unaprijed šalje. Legitimacije će se početi razašiljati 15. kolovoza na Župne urede. Novac se šalje, a sve informacije odsada daje SAVEZ TREĆEGA REDA — TRSAT p. SUŠAK. Franjevački Samostan.

Imprimatur: o. *Vendelin Bošnjak, provincijal.*

Tiskara »Merkantile«, Zagreb, Primorska ulica 2. — Telefon 17—94.